KURT MAHR

Země bohů

Knihovnička Perry Rhodan 35 ***Přeložil Jaroslav Kufák***

„Astrogace pro velitele. Vzdálenost k cíli změřena. Let zastaven. Žádné zaměření v oblasti našich přístrojů. Konec."

Rhodan zrušil spojení a se slabým úsměvem na rtech se otočil k těm, kteří před ním stáli: na Arkonidanku Thorii a na svého přítele a kopilota Reginalda Bulla.

„Takže jsme tady," řekl tiše. „Osm světelných dní od soustavy 221 Tatliry. Mimo dosah zaměřovačích přístrojů Skokanů."

„Mimo dosah, to ano!" vykřikla Thora a přistoupila k němu blíž. „Ale abychom se sem dostali, museli jsme provést transici. Skokani by byli blázni, kdyby si nás nevšimli."

„Bulle?" pootočil Rhodan hlavu.

Bull věděl, co se po něm chce. Ostentativně se postavil do pozoru a hlásil: „Naše vlastní zaměřovače hlásí pětapadesát transici za hodinu - v průměru, pochopitelně -

v okruhu dosahu. Pravděpodobně se jedná o lodi Skokanů, které přilétají či odlétají, pravděpodobně na základnu Skokanu na Tatliře II."

Rhodan se otočil: „Thoro?"

Arkonidance se očividně nelíbilo, jak s ní zachází. Její zloba rostla.

„Vím, s čím počítáte! Myslíte si, že uprostřed té spousty transic tu vaši nepostřehnou. Co když se však mýlíte?"

Rhodan pokrčil rameny.

„Pak provedeme rychlou zpětnou transici a vynoříme se zpátky na místě, kde mě Skokani nebudou hledat."

Thora pozvedla dlaně.

„Proč neslyšíte na můj návrh, Rhodane?" zapřísahala ho. „Proč neletíte na Arkon a nepožádáte mé krajany o pomoc?"

„Thoro, vy přece dobře víte, co se stalo. Poslali jsme čtyři mutanty na Velké shromáždění patriarchů skokanských rodů, abychom prostřednictvím zrádce Levtana a našich mutantů přesvědčili nejvyšší grémium Skokanů o tom, aby už nikdy neutočili na Zemi. Ale nemůžeme za to, že jeden z patriarchů Levtana unesl, aby ho podrobil vymývání mozku. Skončilo to výbuchem bomby, kterou naši mutanti museli položit do jednacího sálu, a jejich Útěkem. Nakonec byli sestřeleni nad planetou Goszul a patrně se tam ukrývají.

My teď musíme zůstat tady a pokusit se s některým z nich navázat spojení. Vím, že to myslíte dobře, ale na váš návrat na Arkon prostě ještě nemáme čas."

Rhodan vstal a vykročil ke dveřím. Pak se v nich ještě zastavil, obrátil se a usmál se na Thoru:

„Jsou to naši přátelé. Nemůžeme je tam nechat. Naše nouze není zase tak velká..."

^ A <^

Teleporter Tako Kakuta se díky arkonidskému transportnímu obleku vznášel sto metrů nad krajinou. Zabudovaný deflektor ho dělal neviditelným.

Zvolna se blížil k neznámému městu.

Nebyl tam sám. Spolu s ním - i když je také nebylo vidět - byli ještě telepat John Marshall, sugestor Kitaj Iši-baši a telekinet Tama Jokida - trosečníci z ukořistěné Levtanovy kosmické lodi. Ti však na něj čekali na smluveném místě.

On letěl k městu.

Leželo u moře a mělo přirozený přístav. A co v něm kotvilo?

Plachetnice!

Plachetnice všeho druhu a velikostí, ale žádná z nich nebyla modernější než pozemské lodě stavěné v 17. století. A to všechno na světě, který Skokani považovali za své vlastnictví a kde se sešli na důležité konferenci.

Goszulova planeta.

Tako Kakuta snížil rychlost letu. Nechtěl v přístavu přistát dřív, než by se seznámil se vzhledem celého města. Od západního konce města byl vzdálen ještě pět kilometrů. Malý antigrav ho držel v konstantní výšce pěti metrů nad zemí. Žádná z dřevěných budov nebyla vyšší a domky se na sebe těsně mačkaly, až málem nezbývalo místo pro uličky.

Tako letěl zvolna nad městem a tak se soustředil na pozorování, že si málem nevšiml stínu, který přelétl přes krajinu.

Ta věc, která vrhala stín, se pohybovala ve výšce pěti set metrů a letěla velmi rychle. Měla tvar talíře, ale když

za městem provedla manévr, aby zatočila, připomínala spíš velikou čočku.

Vracelo se to k městu, ztrácelo to na výšce a rychlosti a tiše to hvízdalo a syčelo.

Onen syčivý zvuk byl prvním znamením, které Tako pochopil jako hrozbu. Obrátil se a spatřil objekt. Byl několik set metrů za ním.

Věděl, že je to člun, jakých byly na palubě každé lodi Skokanů tucty. Nejdříve ze všeho zareagoval tak, že chtěl jít k zemi a skrýt se.

Ale pak si uvědomil, že je přece neviditelný.

Zabrzdil a zůstal bez hnutí ve vzduchu. Člun se váhavě blížil. Neletěl v přímém kurzu, spíš nepravidelně, jako by něco hledal.

Tako pocítil ledové mrazení.

Pokud tady v té pustině něco hledali, pak jejich cílem mohl být jenom on a jeho přátelé!

V té chvíli se mu zdálo, že si je pilot člunu svou věcí najednou nějak příliš jist. Z jednoho z palubních děl vyšlehl světlemodrý energetický paprsek.

Minul Taká o nějakých pět metrů, dopadl na zem a vytrhl velký drn.

Tako reagoval okamžitě a jediným možným způsobem. Zapamatoval si místo, kde na něj čekali ostatní, a víceméně slepou, ale podařenou teleportací se k nim vrátil.

O zlomek vteřiny později vyšlehl další zbraňový paprsek, aby prolétl přesně tam, kde se ještě před chvilkou Tako vznášel.

Vinou nedostatku času k soustředění Tako přistál asi dvě stě metrů od místa, kde jeho tři druzi rozbili provizorní tábor. Krajina byla kopcovitá, ale našly se tu i stametro-vé skalní štíty, vyrážející na mnoha místech z travnatých

pahorků. V jednom z nich našli prostornou jeskyni a prozatím se v ní utábořili. Odtud Tako před půlhodinou vyrazil na prohlídku města.

Když se vrátil, nejdříve ze všeho se věnoval obloze. Ale čočkovitý člun zmizel. Přemýšlel tedy, jak ho mohli Skokani zaměřit, když byl neviditelný, ale předpokládal, že půjde o nějaké energetické zaměření.

Tako se pokusil myslet na Marshalla. Věděl, že telepat může přijmout jeho myšlenky i na velké vzdálenosti. Dvě stě metrů nebylo takřka žádnou překážkou. Tako myslel na předchozí událost. Bylo na Marshallovi, aby ostatní varoval.

Pak obletěl jeskyni a sledoval okolí. Člun Skokanů se však už neobjevoval, podle čehož soudil, že ho ztratili.

Dorazil k jeskyni, vypnul deflektorové pole a podal zprávu. Když spatřil ve tvářích přátel zděšení, dodal: „Ale to všechno může být klidně nějaká náhoda."

Marshall se usmál. „Díky za uklidňující tabletku, Tako!" řekl a zavrtěl hlavou. „Ne, to jistě nebyla náhoda. Už delší dobu jsem choval obavy, aby Skokani neměli nějaké prostředky, pomocí kterých by mohli zaměřit naše arko-nidské obleky. Je to prostě tak. Umějí zaměřit i minimální zdroje energie, jaké představují naše generátory. Tím pádem jsou naše obleky prakticky nepoužitelné. Naopak -lákají pozornost Skokanů. Musíme..."

„Ale my přece nevíme, na jakou vzdálenost!" namítal Jokida. „Pokud nás najdou jen ze vzdálenosti jednoho sta metrů, pak jsme v našich oblecích v bezpečí."

Marshall zvedl obočí.

„To je právě to, co nevíme. Třeba nás umějí zaměřit na sto kilometrů daleko."

Zavrtěl hlavou a zadíval se před sebe.

„Ne," zamumlal. „Obávám se, že ty obleky budeme muset sundat. A..."

Náhle zvedl hlavu a zadíval se ke stropu jeskyně. Joki-da chtěl něco říct, ale Marshall ho okřikl: „Tiše!"

O dvě vteřiny později vstal.

„Jsou nad námi," řekl klidně. „Dokonce hodně nízko. Rozpoznávám jejich jednotlivé myšlenky. Znají místo našeho pobytu. Rychle! Svlékněte transportní obleky!"

Tako vyklouzl z kombinézy a rozběhl se k východu z jeskyně. Aniž by musel vystrčit hlavu, viděl stín člunu.

Ve stejnou chvíli v něm uzrál plán.

Vrátil se.

„Dejte mi své obleky!" požadoval.

Dívali se na něj vyvalenýma očima.

„Rychle! A na nic se neptejte!"

Zvedli lehké kombinézy a položili mu je do náruče. Všechny agregáty byly vypnuty. Skokani teď nemohli zachytit žádný impulz.

„Počkejte tady!" řekl Tako. „Trochu jim zamotám hlavu!"

„Ne, to je příliš nebezpečné," namítal Marshall.

Ale Tako už zmizel.

Když znovu rematerializoval, nevěděl, jak je daleko od jeskyně, protože skočil naslepo. Dokonce ztratil z dohledu i člun Skokanů. Odložil arkonidské kombinézy, svou si však oblékl, zapnul ji a čekal.

^ x ^

V jeskyni mezitím Marshall zaujal pozici pozorovatele. Ležel těsně za vchodem a díval se nahoru na nepřátelský člun.

„Ani se nehnou," řekl. „Kdybychom měli silnější zbraně než jen příruční paprskomety, mohli bychom je snadno sundat."

„Kdybychom však všichni společně...," navrhoval Iši-baši, ale Marshall najednou zvolal: „Letí pryč!"

Išibaši a Jokida přišli za ním. Viděli, jak člun nabírá na rychlosti a míří k severozápadu.

„Tako to dokázal," konstatoval s obdivem Marshall.

^ ^ ^

Tako Kakuta viděl přibližující se člun.

Letěl ve stejném křivolakém kurzu těsně nad zemí jako před městem. Přístroje, pomocí nichž zjišťovali jeho přesnou polohu, patrně nepatřily k nejpřesnějším.

Tako počkal, až člun zmizí za skalní stěnou, a pak teleportoval.

Ale ne dál než sto metrů.

Pilota to zaskočilo. To bylo vidět. Několikrát obletěl skalní stěnu a pátral.

Po chvíli se zase blížil k Takoví. Japonec znovu počkal, ale na poslední chvíli opět skočil. Tentokrát dvě stě metrů daleko.

Pilot nyní reagoval rychleji, zapomněl na starý signál a hned se věnoval novému.

Tako skočil o půl kilometru dál do pouště. Člun Skokanů ho ochotně následoval. Schován za velkým balvanem se Tako svlékl, ale arkonidský oblek nechal zapnutý. Potom znovu teleportoval - o pár kilometrů dál k moři, s oblekem na ramenou. Rematerializoval ve vodě. Oblek nechal, aby se potopil do hlubiny, a sám teleportoval zpátky do jeskyně.

„V pořádku," zašklebil se spokojeně. „Teď si právě lámou hlavu s tím, co asi tak děláme na dně mořském."

„Díky, Tako," řekl suše Marshall.

Tako pokrčil rameny. „Rádo se stalo. Ale co budeme dělat teď?"

Marshall ukázal z jeskyně.

„Půjdeme pěšky!" navrhoval. „K městu. Nemůžeme tady trčet věčně."

Nikdo nic nenamítal.

^ ^ ^

Ve velínu lodi STARDUST II vládl čilý ruch. V blízkosti se totiž objevila nějaká loď Skokanů. Rhodan nevěděl, co si o tom má myslet, a proto si dal zavolat dva své mu-tanty - také teleportery jako Kakuta.

Jedním byl vysoký Afričan Ras Čubaj.

Tím druhým byla chlupatá potvůrka Gucky - mimozemšťan, který zůstal mezi lidmi. Byl vysoce inteligentní a ovládal několik výjimečných paravlastností, přestože svým vzhledem připomínal něco mezi myší a bobrem. Proto mu také říkali myšob.

Rhodan se na oba usmál, a když se za nimi zavřel vchod, řekl: „Mám pro vás nějaké instrukce. Týkají se támhleté nepřátelské lodi."

^ ^ ^

Ta malá loď byla jen průzkumná - slabě vyzbrojená, zato však obratná a rychlá.

Její kapitán se jmenoval Frernad - jeden z mužů mocného rodu Frerů - a jeho loď se jmenovala FRER LXXII.

Za tenhle úkol, který ho přivedl deset světelných let za planetu Goszul, aby pátral po vetřelcích, vděčil starému patriarchovi Etztakovi, který kdesi ve vesmíru narazil na hledaného cizince a od té doby z něj měl neustálé oba-

J ^y-

Frernad unaveně pozoroval přístroje.

„Ještě dva dny," poznamenal kdosi. „A máme to za sebou!"

Frernad se obrátil a pokýval hlavou.

„Budu zpívat písně díků," poznamenal hořce, „až zase přistaneme."

Velín lodi byl malý. seděli v něm jenom tři muži. Celá posádka čítala jen šestnáct osob. Frernad chtěl něco poznamenat, když vtom muž u zaměřovačů hlásil:

„Reflex, pane! Támhle...!"

Frernad mávl rukou, pak ale vstal a odešel k zaměřovači obrazovce. Muž mu strnulou rukou ukazoval místo, kde vyhledávala světlá skvrna.

Frernad se zarazil. „Cože? Jednoduše se vynořil a zase mizí?"

Muž zvedl ruce. Chtěl něco říct, ale najednou se od kontrolního panelu ozval cizí hlas: „Nelámejte si s tím hlavu, přátelé! To já jsem způsobil ten reflex!"

Prudce se otočili a zírali na muže před sebou. Někoho takového ještě v životě neviděli. Byl vysoký - skoro jako oni - ale měl černou pleť.

Smál se a cenil bělostné zuby. Na sobě měl cizokrajný skafandr, a když mluvil, otevíral helmu. Hovořil interkos-| mém, ale s podivným přízvukem. l , To všechno Frernad registroval jen mimochodem, protože jeho mysl zaměstnávala hlavně jediná otázka: „Jak se sem ten chlap dostal?"

(l

Frernad otevřel ústa, aby se zeptal, ale cizinec vytáhl z kapsy nějaký přístroj, zmáčkl tlačítko a kapitán lodi najednou cítil, jak ztrácí vědomí. Stalo se to tak rychle, že ani nestačil zaregistrovat, jak se vede jeho druhům. Prostě klesl k zemi jako žok.

Ras Čubaj si prohlížel tři bezvědomé muže a spokojeně se šklebil. Pak zavřel helmu skafandru. Proti omamnému plynu, kterým naplnil velín, byl imunní, ale jistota je jistota. Teď záleželo hlavně na tom, aby se plyn rozptýlil po celé lodi. Vzal do ruky přístroj a vypustil plyn do otvoru ventilace, kterým do místnosti proudil vzduch.

Zanedlouho svůj úkol splnil.

Posádka bude čtyři hodiny v bezvědomí. Tolik času by mělo stačit ke všemu, co měl Rhodan v úmyslu udělat.

Mocnou teleportací se pak Ras vrátil na palubu STAR-DUST II.

^ ^ ^

„Teď jsi na řadě ty, Gucky," oznamoval vážným hlasem Rhodan. „Odnes ty věci."

Gucky přikývl docela jako člověk. Chvíli zíral na obrazovku, na které se v konstantní vzdálenosti pohybovala ochromená loď Skokanů, a pak se zahleděl na hromadu, kterou kolem sebe nashromáždil: zbraně, výstroj, mi-nivysílačky.

Po třech minutách hromada zmizela - pomocí telepor-tace byla přenesena z lodě na loď.

Myšob se pak ještě vrátil.

Vycenil chrup a řekl: „Tak já jdu!"

Rhodan přikývl. „V pořádku. Věřím, že to zvládneš! Marshall a ostatní musejí být v každém případě naleze-

ni. Chceme vědět, co se stalo mezi patriarchy. A hlavně chceme zachránit naše přátele!"

Gucky už neodpovídal. Zíral přímo před sebe a za chvíli znovu zmizel.

Vynořil se ve velínu lodi FRER LXXII. Během několika minut se přesvědčil, že celá posádka upadla do mrákot, a pak si na konci hlavní chodby našel malou místnost, do které umístil svá zavazadla. Potom vzal do packy hypnozářič a obešel s ním všechny muže na palubě.

Nakonec navštívil velín. I Frernad a jeho dva spolupracovníci byli uvedeni do posthypnotického stavu. ^ Pak se Gucky zajímal o stále ještě fungující zaměřovač. Žádné reflexy na něm však nezaznamenal. Čtyři Rhoda-novy křižníky byly pro přístroje neviditelné.

Spokojeně se vrátil do vyvoleného úkrytu, uvelebil se uprostřed svých zavazadel a vyčkával dalších událostí.

^ ^ ^

Plyn přestal účinkovat stejně rychle, jako zapůsobil. Čtyři hodiny po útoku se Frernad zvedl - ve stejnou chvíli jako jeho druzi - a vstal tak rychle a samozřejmě, jako by teprve před chvílí upadl. Svému okolí nevěnoval ani pohled, zadíval se rovnou na zaměřovači přístroje. „...a je pryč?" vrátil se Frernad k původnímu tématu. Muž u zaměřovačů zvedl ruce nad hlavu na znamení bezradnosti. Frernad se nazlobeně ušklíbl. „Asi to nic nebylo. Jenom nějaký meteorit..." „Dobrá," souhlasil Sifflon. „Však jsem taky netvrdil, **že** by to měla být nepřátelská loď." Frernad se vrátil ke kontrolnímu pultu. Třetí muž, kte-

rý jejich hovoru pozorně naslouchal, se znuděně vrátil k původní činnosti. Hleděl do vzduchu a čekal, až Frernad bude chtít být vystřídán.

Nikdo z nich si ani trochu nevzpomínal na podivnou událost s Rasem Čubajem. Guckyho hypnoimpulzy je zbavily vzpomínek. A ještě o jednu věc se Cucky postaral: aby nikdo z posádky nenavštívil malou místnůstku na konci chodby. Věděl, že to ještě pár dní potrvá, než bude moci vystoupit na Goszulovu planetu, a do té doby hodlal odpočívat v bezpečí a klidu.

^ A ^ •

Na půli cesty do města potkali malý dřevěný vůz. Byli oblečeni do hadrů, které na sebe navlékli na Levtanově lodi, aby nebudili přílišnou pozornost. Takže se svým zevnějškem téměř nelišili od ostatních členů posádky skokanské lodi. Dokonce jim už narostly i vousy, což byla mezi Skokany velmi rozšířená móda.

Nejdříve ze všeho chtěli zjistit, jak dalece místní lidé vědí o kosmických letech. Jestliže se však někdo plaví na plachetnicích, asi toho o vesmírných letech mnoho vědět nemohl. Mutantům šlo hlavně o ty jejich kombinézy, podle kterých - i když byly ve značně zubožením stavu -přece jen někdo mohl zjistit, co jsou zač.

„Musíme to zkusit," řekl Marshall. „Nejde si věčně hrát na schovávanou."

Takže klidně pokračovali a kráčeli vstříc poskakujícímu, rozvrzanému vozu.

Na kozlíku seděl muž a v rukou držel otěže. Když spatřil tři cizince, zarazil se a zastavil tažná zvířata. Mutanti na něm viděli, jak se vyděsil.

Doufejme, že aspoň trochu rozumí interkosmu, pomyslel si Marshall.

Došli až k vozu. Muž měl tak velký strach, že se bál pohnout. Rukou si stínil oči a vyjeveně na ně zíral.

„Každý den štěstí!" pozdravil Marshall nejobvyklejším pozdravem Skokanů.

Muž vytřeštil oči, pak seskočil na zem a padl na kolena. Čelem se dotkl země a mumlal nesrozumitelná slova.

„Vstaň!" vyzval ho Marshall.

Muž poslouchal bez odporu. Jistota, že rozumí interkosmu, Marshalla značně uklidnila.

„Podívej se na mě!"

Muž - a to už nebyl nejmladší - vystrašeně zvedl oči.

„Jak se jmenuješ?" vyzvídal Marshall.

„Já...já...," koktal krákoravě stařec. „Jsem Vetuzar Olo-gon, pane!"

„Chceme do města, Vetuzare," řekl Marshall a starý muž se uklonil.

„Pro město to bude velká čest, o pane, když ho navštívíte, a pro mě ještě větší, jestli vám mohu nabídnout svou špinavou káru."

Marshall se podíval na vůz. Byl sice primitivní, ale vzorně čistý.

„Smíš," odpověděl. „Jsme ti za tvou nabídku vděční."

Vetuzar zvedl obě ruce.

„Nemluv o díku, o pane, jsem vaším sluhou."

Stařec pomohl mutantům nastoupit. Marshall mezitím studoval jeho myšlenky. Kromě velkého děsu v něm zpočátku nic jiného nebylo, ale postupně se uvolňoval z křeči a starý muž se divil.

„Jsou opravdu...?" přemýšlel Vetuzar. „Je to vůbec možný... Jak se říká..."

Dvakrát formuloval pojem, který Marshall neznal, ale posléze si jej přeložil jako pojem „bozi". Otočil se ke svým druhům a informoval je v angličtině. Bozi přece musejí mít nějakou svou vlastní řeč.

Pomalu se blížili k městu. Vetuzar se několikrát otočil, jako by chtěl něco říct.

„Klidně mluv," vyzval ho Marshall. „Co bys rád věděl?".

„Odpusť mi mou zvědavost, o pane! Ale mně ubožákovi bylo poprvé dopřáno vidět bohy. Inu, ale když už jste ke mně tak dobří, rád bych zvěděl, jak to vypadá v zemi bohů."

Marshall se v duchu pousmál starcově přímo dětinské zvědavosti.

„Víš, Vetuzare," odpověděl, „vlastně to není nikterak jiné než tady. Tráva je zelená a voda moří modrá.

Ale jsou tam vozidla, která jsou rychlejší než tvoje, která mohou létat vzduchem, a pak i taková, která tě dopraví ke hvězdám."

Vetuzara tyto informace překvapily, nicméně Marshall v pozadí jeho myšlenek zachytil i mírnou nedůvěru. Ale to už se Vetuzar znovu ptal: „Ale proč jste tedy přišli pěšky?"

Mluvil velmi pokorně. Ty pokrytče, pomyslel si Marshall, věříš v bohy, ale teď bys jednoho z nich nejradši nachytal na švestkách!

Musel se rozhodnout: buď aby se Vetuzarovi vymluvil, anebo aby mu nějak objasnil, že jediným rozdílem mezi nimi je jen stupeň technického vývoje.

Rozhodl se pro druhou cestu.

„Zastav, Vetuzare!" přikázal.

Vetuzar se vyděsil. Zastavil koně a bojácně se rozhlížel.

„Ano, pane, co...?"

„Podívej se na támhleten strom!" řekl Marshall.

Vetuzar se otočil a poslušně zíral na strom. Marshall tasil paprskomet a přes starcovo rameno vystřelil. Ze stromu se uvolnila větev a ještě v pádu se proměnila v popel.

Vetuzar se třásl strachy, ale Marshall svou lekci ještě neukončil.

„Teď se podívej támhle doleva, na cestu!"

Pak kývl na Kakutu, který hned pochopil oč jde a zmizel, aby se ve zlomku vteřiny objevil pět set metrů od nich na cestě. Zamával na ně odtud a vrátil se na vůz.

Vetuzar se celý zpotil.

Ale když ho nakonec neviditelná ruka zvedla do výšky nad vůz, začal ječet. Tama Jokida s ním několikrát opatrně zatočil a pak ho něžně posadil zpátky na kozlík.

Vetuzar se z toho málem složil. Marshall ho nechal chvíli odpočinout a pak pokračoval: „Dobře mě poslouchej, Vetuzare. My nejsme žádní bohové. Žádní bohové neexistují, snad jen kromě jednoho, kterého nikdo nikdy neviděl, a který je patrně všemocný.

Jsme obyčejní lidé, nejsme jiní než ty, Vetuzare. Jenom toho o trochu víc víme a známe. To je všecko. Nemusíš z nás mít strach. Naopak, můžeš po nás klidně něco požadovat, až nás odvezeš do města. Dostaneš za to svou odměnu."

Cítil, jak stařec váhavě přijímá jeho slova a pomaličku v ně začíná věřit. Pak se na Marshalla dlouze zadíval, zvedl otěže a pobídl zvířata. Vůz se zvolna rozjel k městu.

„Budeme mít problémy," řekl zamyšleně Marshall. „Ve městě se seběhnou lidi. Budou nás považovat za bohy...

Hlavně kvůli těm našich Šatům... Navrhuji, **abychom Ve-**
tuzara poslali napřed a požádali ho, aby nám přivezl
vhodnější oděv. Nějaké námitky?"
Přátelé zavrtěli hlavami.
Marshali se otočil k Vetuzarovi a vysvětlil **mu** svůj **plán.**
„Mimochodem," řekl nakonec. „Nemám žádné **peníze,**
ale možná bys místo nich chtěl něco jiného?" Vetuzar hrdě
odmítl. Měl svou čest. Tvrdil, **že** se u nich
za služby mezi přáteli neplatí. A Marshali v jeho **mysli**
vyčetl, že to míní naprosto upřímně. Tak získali na planetě
Goszul nového spojence. Asi půl kilometru od návrší, které
město obklopovalo
jako přirozená hradba, Vetuzar zastavil vůz, sestoupil a
slíbil, že se do večera vrátí. **Pak** vykročil **po** svých do
města.

^ A ^

Szoltan, pilot malého člunu, který během uplynulých hodin absolvoval zběsilé pátrám po uprchlicích, ohlásil Velkému shromáždění - nebo vlastně tomu, co z něj po atentátu zbylo:

„Pátrání proběhlo bezúspěšně! Zachytili jsme impulzy, ale měnily působiště tak rychle, že bylo obtížné je sledovat. Poslední přicházel z moře, z hlubiny dvou tisíc metrů."

Szoltan nečekal žádnou pochvalu, spíše nevrle pokárání, ale jeho spekulace se prokázaly být chybné. Odpověď patriarchů přišla promptně:

„Předej letoun svému kopilotovi a vydej se do Salun-tadu, hlavního města ostrovního kontinentu. Před vstupem do města se vsak spoj s naším agentem a nechej si od něj

obstarat vhodné oblečení. Ale pozor •- agent G 25 je naším jediným mužem ve městě, nicméně tam má velký vliv. Předpokládáme, že hledaní se zdržují ve městě. Konec."

Szoltan si oddechl a okamžitě se **pustil do** plnění **rozkazu.**

^ A ^

Šaty, které Vetuzar přinesl, **byly z** hrubého plátna, na **nohy** si mutanti vzali sandály a pak přes sebe přehodili ještě jakési sárí bez **rukávů. Byly** to sice prosté šaty, ale nevypadalo to, Že by patřily chudákovi. Vetuzar byl patrné zámožný muž.

Měl ze svých nových přátel radost.

„Ještě něco jsem přinesl!" oznamoval s potěšením a pak z kapsy vytáhl kovovou krabičku a zvedl ji do výšky.

„Vetro!" oznamoval tajuplně.

Marshali okamžitě zjišťoval, co to má být, ale **Vetuzar** uvažoval jen o tom, jak budou jeho přátelé nadšeni.

„To je neuvěřitelné!" předstíral Marshali a vzal krabičku do rukou. Pak ji otevřel. **Uvnitř** bylo něco, **co** připomínalo červený krém.

„Hlavně pro tebe," řekl Vetuzar. „Ostatní **ani nebudou** nápadní."

Marshali si v jeho myšlenkách přečetl. Že vetroje něco **jako** barvivo na pleť, a **že** ta krabička stojí malé jmění. Poděkoval a nechal se na všech viditelných částech těla natřít. Jokida, Kakuta a IŠibaši to pro jistotu udělali taky.

Během této práce zapadalo slunce. Znovu usedli na **Ve-**tuzarův vůz a zanedlouho **byli** ve **městě.**

Jmenovalo se Saluntad.

^ A ^

Gucky se **od** lidí lišil jednou zásadní **věcí: nedokázal** se totiž nudit. Nejradši **ze** všeho si hrál. Byly to však hry, které se uskutečňovaly na úkor někoho jiného, a to **pak** Guckyho naplňovalo Škodolibou radostí. Většinou se jednalo o teleportační kanadské žertíky.

Guckyho krajané kdysi touhle svou hravostí málem zničili STARDUST, nicméně to už bylo dávno a Gucky od té doby pochopil/co smí a co ne.

Uplynulo několik dní.

FRER LXXII se vracela ke Goszulově planetě.

Gucky si pomocí hypnozářiče pozval do svého **ukrytu** jednoho ze členů posádky, chvíli se pásl na jeho překvapení, pak ho uvedl do hypnotického stavu a vyptával se ho na planetu.

Tímto způsobem získal důležité informace a spojil příjemné s užitečným. Pak muže propustil, ale předtím ho pochopitelně nechal na chvíle u něj v úkrytu totálně zapomenout. S pobavením poslouchal, jak mu jeho druzi vyčítají, kde byl, a on přitom skálopevně věřil, **že** neopustil své pracoviště ani na minutu.

^ ^ ^

Když vystupovali před Vetuzarovým domem, došlo **jim,** jakou pozici jejich přítel ve městě zaujímá. Jeho dům se vůbec nepodobal drtivé většině ubohých chatrči, které lemovaly úzké uličky. Vetuzar bydlel v paláci! Měl sice jenom jedno patro, ale táhl se padesát metrů do délky a fasáda dokazovala značnou míru nevkusu ve všemožných podobách.

Ale Marshall vycítil, jak velmi je Vetuzar **na svůj dům** pyšný, a proto se před ním hluboce skláněl.

Teprve uvnitř se plně ukázalo, že to je boháč. **Interiér** byl zařízen samými drahými věcmi, které však už prozrazovaly určitý vkus.

Vetuzar měl značnou radost z upřímných projevů obdivu svých přátel a hrdě jim nabízel bydlení v tomto domě, jak dlouho si jen budou přát. Každý z nich dostal jeden pokoj sám pro sebe a pak je stálo hodně úsilí, aby Vetu-zara přesvědčili, že ne každý z nich nutně potřebuje osobního sluhu. Ovšem aspoň jednoho sluhu pro všechny čtyři mu už nevymluvili.

„Nikdy jsem neměl tak vzácnou návštěvu," vysvětloval jim, „a proto se k vám musím jako k převzácné návštěvě chovat!"

Tahle přívětivost by Marshailovi připadala až nepřirozená, kdyby kdesi v podvědomí hostitele nenašel úvahy o tom, že by mu mohli díky svým nadpřirozeným vlastnostem být velice prospěšní.

^ A ^

„Dobrá, vytvoříme plán," souhlasil Marshall. **„Kdo** něco **ví?"**

Tako Kakuta v noci navštívil přístav.

„Prohlížel jsem si lodě a mluvil s několika lidmi. **Ty** lodě na moři obstojí, ale na pět tisíc kilometrů vzdálenosti potřebují při příznivém větru čtyři týdny.

Takže až se zvedne vítr, budeme moci vyplout. Nicméně kapitán nechce plout na sever, protože tam leží země bohů. Mají z ní obrovský strach. Kitaj by jim tedy všem musel vsugerovat, že se jim tam nic nestane, protože jinak bychom si vykoledovali vzpouru."

Marshall přikývl.

„Vzdálenost odtud až k pobřeží severního kontinentu," řekl, „představuje asi čtyři tisíce kilometrů, takže bychom patrně pluli asi tři týdny. To by šlo.

Takže ještě jednou rekapitulujme: možnost opustit planetu a vrátit se k Rhodanovi najdeme jenom na severním kontinentu. Musíme ukořistit nějakou loď Skokanů. Na druhou stranu bude dobré, když mezi naší další akcí a atentátem na patriarchy uplyne několik týdnů."

Vstal.

„Příležitostně si promluvím s Vetuzarem," řekl nakonec. „Pokud tomu dobře rozumím, jeho neuvěřitelné bohatství plyne z obchodu. Možná že má pár vlastních lodí, a že by nás na některou vzal."

Vetuzar se objevil několik minut poté. Tvářil se nešťastně a hned vyhrkl: „Je mi moc líto, ale Honbied se dozvěděl, že mám hosty, a teď přichází, aby vám požehnal."

„Kdo je Honbied?" zeptal se Marshall.

„Honbied je nejvyšší kněz ve městě," odpověděl stařec. „Podle mě je to i největší blázen, ale nemohu mu to říct, protože je to velmi vážená osoba a téměř všichni lidé věří v jeho bohy."

Marshall se zasmál.

„Jen ho pozvěte dál. Proti jeho požehnání nic nemám."

Vetuzar si oddechl.

„Dobrá, tak já ho tedy přivedu."

Čekali. O pár minut později se stařec vrátil s mužem tak tlustým, že sotva prošel dveřmi. Jeho pleť byla bledá a vous řídký. Podle pozemských měřítek nemohl být starší třiceti let.

„To je Honbied," řekl krátce a nevrle Vetuzar.

Honbied se nedal rušit z klidu. Zvedl levou ruku, při-

tiskl ji Marshallovi k čelu a řekl: „Bohové ti žehnají, synu!"

Pak opakoval proceduru s ostatními a nakonec s námahou a zaúpěním usedl do křesla.

„Slyšel jsem, že přicházíte zdaleka," začal bez dlouhých okolků.

„Ano," odpověděl Marshall a pustil se do čtení knězových myšlenek.

„Smím vědět odkud?" zeptal se Honbied.

Ale copak? On na nic nemyslí? podivil se Marshall.

^Přišli jsme z hor," odpověděl.

Řekl to jen tak, vystřelil odpověď od boku, aniž by tušil, zda v horách vůbec nějací lidé žijí. Zároveň zachytil Vetuzarovy pobavené myšlenky.

Ale Honbied se ozval.

„Z hor?" divil se. „Vy patříte k drsnému kmeni horalů, vzdorujících tam nahoře nepřízni počasí a bohů v úplné osamělosti?"

Marshall najednou nevěděl, co má říct, takže mu Kakuta přispěchal na pomoc.

„No, zas tak špatně si tam nežijeme," tvrdil drze. „Máme co jíst, slavíme své svátky a naše ženy tvrdí, že jsme nejkrásnějšími muži v zemi."

Honbied se zatvářil zklamaně.

„Bohové taková slova neradi slyší. Mají rádi, když jejich stvoření žijí zdrženlivě. Prostopášné hýření trestají!"

Japonce ta rozmluva bavila.

„Já netvrdím, že jsme prostopášníci," namítal Kakuta, „ale to neznamená, že bychom seděli na holé zemi a žili ze vzduchu!"

Vetuzar se královsky bavil.

„A občas si taky řádně přihneme!" přidal se Jokida.

Honbied rezignovaně vstal.

„Vidím," zachraňoval se z nepříjemné situace, „že za sebou máte dlouhou cestu a že ještě nejste tak docela zotaveni. S vůlí boží a tou vaší vás zítra ještě jednou navštívím, abych vám naslouchal a dozvěděl se o lidech z hor víc."

Mávl levou rukou a vykulil se ze dveří. Vetuzar ho následoval.

Sotva se za nimi zavřely dveře, Marshall vyskočil z křesla.

„Má hypnoblok!" oznamoval. „Nedokážu číst jeho myšlenky!"

Tama Jokida však naprosto klidně zavrtěl hlavou. „Ne, nemá žádný blok," tvrdil.

Marshall na něj překvapeně shlížel, i když věděl, že Jokida díky svým telekinetickým vlohám dokáže ohmatat a najít obrysy neviditelných předmětů, byť by sestávaly jen z energie.

„Takže co s ním tedy je?" vyštěkl Marshall.

„Vůbec nic," usmál se Jokida. „Je to totiž robot."

^ ^ ^

G 25 se překvapivě rychle vracel. Szoltan ho pozoroval z patra jeho domu a bavil se tím, jak se před ním lidé na ulici uklánějí. Zároveň však musel obdivovat konstruktéry, kteří mu dali tak ryze lidskou podobu.

Agent vstoupil do svého domu a za pár minut stál před Szoltanem. Oddychoval ztěžka jako skutečný člověk, vytáhl z kapsy svého ušpiněného kněžského hávu kostkovaný kapesník a otřel si čelo.

„Jsou to oni," vyhrkl. „Určitě to jsou oni."

„Z posádky LEV XIV?" G 25
zvedl ruce.

„Jak to mám vědět?" zeptal se. „Nesměl jsem se na to ptát, že?" -

Szoltan se rozzlobil. „Odkud tedy víš, že to jsou ti hledaní?"

„Mezi lidmi na ostrově neexistují telepati. Ale jeden z těch čtyř jím byl. Cítil jsem, jak mi ohmatává mozek."

Szoltan se zlostně pousmál. G 25 žádný mozek neměl. Byl řízen počítačem. Ovšem měl registrační přístroj pro nejrůznější vlnové frekvence, včetně telepatických.

„Co ti vyprávěli?" zeptal se nespokojený Szoltan.

G 25 mu o tom podal zprávu.

„Bavili se na můj účet," dodal.

„Ale co když mají pravdu? Co když skutečně přišli z hor? Co když tam v horách jsou mezi nimi telepati?"

G 25 se stále ještě potil.

„Jistě," přikývl. „V horách by mezi lidmi mohli být telepati, ale na celém ostrovním kontinentu neexistují žádné hory!"

•^ ^ ^

„Agent Skokanů?" zeptal se Marshall, ale byla to jen řečnická otázka, protože všichni kolem něj dobře věděli, že to tak je. Na tomto světě mohli robota postavit pouze Skokani a nikdo jiný. Takže bylo zřejmé, že Honbied za nimi přišel, aby zjistil, zda jsou hledanými uprchlíky.

„To mění náš plán," konstatoval Marshall. „Jakmile se některý ze Skokanů dozví, že tu jsme, bude mimo jiné hlídat přístav a až se nalodíme a vyplujeme na moře, staneme se snadnou kořistí."

„Hm," opáčil zamyšleně Jokida. „Stačilo by, kdybychom tomuto knězi na veřejnosti rozřízli břicho, aby všichni viděli, že se klaněli chodícímu šrotovišti."

„Co bychom tím získali?" zeptal se Marshall. „Nic. Skokani by si nás pěkně pohlídali. Ani nevíme, jestli ve městě nemají další agenty. Ne, budeme muset s Honbie-dem chvíli hrát jeho hru. Musíme zjistit, zda nás skutečně považuje za podezřelé, a zařídíme se podle toho, co bude chtít udělat."

Tento návrh byl přijat, ale Vetuzar se o něm nedozvěděl. Byl spokojen s tím, že si z toho samolibého kněze konečně někdo udělal pořádnou legraci.

^ ^.^

„To bude možné," ujišťoval G 25, „určitě to bude možné... A docela prosté. Takový delikt obyvatelstvo rozběsní. Nebudeme mít žádné potíže, i když jde o nejbohatšího rejdaře na ostrově.

Necháme tomu přirozený průběh. Žádné technické prostředky. Pokud tu mám žít v míru a být užitečný, potřebuji klidné obyvatelstvo. Jakmile by tu někdo začal střílet na domy z dezintegrátorů a zpracovávat lidi hypnotickými zbraněmi, bylo by po míru a po důvěře. Nesmíme zapomínat, že Goszulové byli násilně uvrženi do tohoto zanedbaného vývojového stadia. Kdo ví, kolik v jejich podvědomí zůstalo vzpomínek na velkou epochu jejich techniky..."

Szoltan mu dal za pravdu, přestože ho trochu bolelo, že, musel dát za pravdu argumentaci robota. „Takže tvé plány?" vyhrkl drsně.

„Umístíme důkazy," odpověděl ihned G 25. „Pak zmo-

bilizujeme chrámové sluhy a půjdeme na ten dům. Cestou se k nám připojí věřící. Obklíčíme dům a budeme po
Vetuzarovi chtít, aby nám vrátil ukradené věci. Vysměje se nám.

Potom vtrhneme do jeho domu násilím. To je všechno. Nikdo nám nesmí uniknout. Zatkneme uprchlíky a Vetuzarovi naznačíme, že z toho vyjde beztrestně, když nám je vydá.- A on to udělá, protože za takový delikt se dává trest smrti."

Szoltan otočil ruce dlaněmi vzhůru.

„Souhlasím!"

-^ ^ ^

Marshall se probudil.

Rozhlížel se. Ve světle uhasínajícího ohně, který neustále plál uprostřed místnosti v kovové míse, objevil Tako Kakutu, stojícího u dveří.

Od Honbiedovy návštěvy se zdržovali stále jen v jedné místnosti a v noci si rozdělovali hlídky. „Tako?"

Japonec se otočil.

„Ano?"

„Co se děje?"

„Nic zvláštního. Všude je klid."

Marshall se zvedl a naslouchal. Něco neobvyklého ho vzbudilo... A teď to tu bylo zase! Myšlenkový impulz velkého strachu. A ještě jeden a další. A další! Každý z jiného mozku.

Je to poměrně daleko, uvažoval Marshall. Možná až v pravém křídle domu.

Vzbudil zbylé dva druhy.

„Něco se děje," řekl vážně. „Někdo má tam naproti hrozný strach... Možná to jsou dva nebo více lidí... Ale nejméně dva. Podíváme se na ně!" ;

Během minulého dne si pečlivě prohlédli celý dům, takže se v něm už dobře vyznali. Zvolna postupovali.

„Támhle v té místnosti," zašeptal Marshall a ukázal na nezřetelně se rýsující obrysy dveří.

Sunuli se při zdi dál. Přes dveře se ozývaly nějaké zvuky. Tlumený hlas tiše zaklel.

Marshall rozuměl myšlenkám: „Už abysme byli hotoví! Rychle! Bohové nás ztrestají, i když Honbied slíbil, že se za nás přimluví. Pryč odtud, rychle!"

Marshall spokojeně přikývl a mávl na Taká, aby ho následoval. Tama a Kitaj zůstali u protější stěny.

Jedním mocným kopnutím otevřel Marshall dveře. Zevnitř se ozval zděšený výkřik a v okamžiku stáli všichni čtyři mutanti v místnosti. Spatřili dva muže, kteří vyprazdňovali nějakou bednu a předměty z ní stavěli na regál vzadu u zdi.

„Zadržte je!" řekl Marshall, a když se tak stalo, prohlížel si místnost, kterou Vetuzar používal jako pokladnici. Na regálech tu ležely nejrůznější cennosti a obsah bedny, kterou sem ti dva přinesli, s nimi snesl srovnání: malé figurky ze zlata, různé části těl zdobené drahokamy. Pokud mělo zlato a drahé kameny na Goszulu cenu jako na Zemi, pak ti dva přivlekli celé jmění.

Takže co...? pomyslel si Marshall. Jsou to Vetuzarovi lidé? Jejich strach však svědčil proti této domněnce.

„Kitaji! Vyslechni je!"

Kitaj se postavil proti jednomu z mužů. Tako ho pevně držel a donutil ho, aby se Kitajovi díval do očí.

„Co je to za sochy?" zeptal se Kitaj.

„To jsou skulptury z hlavního chrámu bohů," odpověděl muž. „Ukradli jste je?" Ne." ,*Kdo* tedy?"
„Dal nám je nejvyšší kněz Honbied." „Abyste je sem uložili?" „Ano."
Marshall vzal Kitaje za paži. „V pořádku, příteli. Přestaň!"
Kitajovy otázky a sugestivní ovlivňování donutily muže, aby přemýšlel o věcech, na které se ho ptali, a Marshall už tedy věděl, oč jde.
„Spoutejte je a přiveďte Vetuzara!"

^ ^ ^

Vetuzar nechápal, co se děje.
„Ti dva říkají," ukončil Kitaj své objasnění situace, „že sem Honbied se svými sluhy asi hodinu po půlnoci vtrhne, aby nás obvinil a zatkl. Máme tedy ještě půldruhé hodiny čas. Co navrhuješ?"
Vetuzara nic nenapadlo. Knězův ďábelský plán ho zaskočil a vyděsil tak, že nebyl schopen uvažování.
„Dobrá... Takže teď jsme na řadě my!" konstatoval Marshall anglicky. „Staroch se třese strachy." Otočil se na Vetuzara: „Kde leží hlavní chrám?" Vetuzar mu jej popsal. „Tako, úklid těch věcí svěřím tobě." Japonec přitakal. „Nejlepší bude," vysvětloval Marshall, „když věci vrá-

tíme zpátky na jejich místo. Honbieda pak obviníme z křivého nařčení a vyženeme ho z města,"

Vetuzar nadšeně zatleskal. Marshall však anglicky pokračoval; **„Jinou** věcí však je, zda se robot vzdá svých záměrů. Nevěřím, Že by to nechal plavat a zmizel. Ten se **nás** bude snažit za každou cenu dostat. Mějte tedy po ruce zbraně!"

Tako pak provedl zkušební teleportaci do chrámu. Přistál v temné místnůstce kdesi v chrámu. Za ním hořel slabý sakrální oheň. U dveří stáli dva strážci. Taká si nevšimli.

Japonec snadno našel oltář, ze kterého kněz ukradl sochy, a vrátil se do Vetuzarova domu. Pomocí tří dalších skoků vrátil sochy na místo a krátce po půlnoci byl hotov. Nikdo si akce nevšiml. Vetuzar byl zachráněn a s obřadnými díky jim za to děkoval.

Marshall si však mezitím lámal hlavu, jak co nejrychleji uniknout ze sítě, kterou kolem něj a jeho přátel **Skokani** utkali.

^ ^ ^

Vetuzar v?ak měl své **zvědy** taky,

Jeden z nich ho informoval, že Honbied **už** odvčerejš-**ka** ubytovává hosta, kterého dosud nikdo ve **městě** neviděl. Půl hodiny po půlnoci dostal Marshall **tuto** zprávu a oddechl si.

Bylo docela jisté, že Honbied nejdříve **nechá** obklíčit dům, než Vetuzara veřejně obviní.

Mutanti tedy dům opustili, aby mohli pozorovat obklíčení. Vetuzar mezitím poslal do přístavu svého muže s informacemi, které mu mutanti v rychlosti sdělili.

Nakonec Marshall řekl: „Je docela dobře možné, příteli, že už nebudeme dále zneužívat tvé pohostinnosti. Podle situace. Kdybys nás tedy už neviděl, věz, že jsme ti velice vděčni. Byl Jsi náš dobrý přítel a doufáme, že nás uchováš v paměti jako my tebe."

Vetuzar byl dojat,

„Neděkujte," bránil se. „Já jsem **tím,** kdo je **zavázán.** Zachránili jste mě před smrtí a před ztrátou cti!"

Do okamžiku, kdy chtěl Honbied přitáhnout, zbývalo ještě čtvrt hodiny. Zkrátili loučení a propiížíli se do rozlehlé zahrady za Vetuzarovým palácem.

Pohybovali se obezřele. Marshall uprostřed **skupinky** neustále číhal na cizí myšlenky. Po chvíli **chytil** Išibaši-ho za ruku.

„Támhle vpředu, napravo!" zašeptal.

Kitaj přikývl, řekl ÉO dál Tako Kakutovi a ten **nabral** nový směr,

O chvíli později pak slyšeli v křoví tiché našlapování mnoha nohou - Honbiedovo mužstvo obkličovalo **dům.**

Marshaliem to trhlo, když zaslechl myšlenku trénovaného, vycvičeného mozku;

„Ještě pár minut, a pak patriarchové budou mít své zajatce a já svůj klid!"

^ A ^

Honbied a Szoltan si rozdělili úkoly. Honbied jako kněz převzal veřejné obvinění a Szoltan se s narychlo sehnanými lidmi hodlal postarat, aby z domu neunikla ani myš.

Zhruba půl hodiny po půlnoci Szoltan rozdělil své lidi. Sám zaujal osamělé stanoviště a netrpělivě sledoval hodinky.

Lekl se, když v blízkosti zašustilo křoví.

Pokoušel se očima proniknout tmou a zlostně sykl: „Neříkal jsem vám, že máte zůstat na svých místech?"

„Ne, tos nám neříkal, hochu," odpověděl mu hluboký, cize znějící hlas.

Szoltan se vyděsil do morku kostí. Ani se nestačil z toho úleku zotavit a dostal do hlavy takovou ránu, že vmžiku ztratil vědomí.

„V pořádku!" zašeptal Marshall.

Přišli Kitaj a Tama.

„Támhle dozadu!" ukázal Marshall.

Oba Japonci odnesli Skokana až ke zdi, lemující park. Tama telekineticky pomáhal, když ho zvedali přes zeď a podržel ho nahoře, než ji přelezli. Tako Kakuta je následoval, Marshall průvod uzavíral.

„Je tu klid," řekl. „Za pár chvil to začne na ulici před domem."

Pár kroků od místa, kde sestoupili do boční uličky, stál připravený vůz. Naložili do něj svého zajatce, nasedli a rozjeli se k přístavu.

^ ^ ^

Vetuzar si dal načas, když uslyšel, jak tlustý kněz buší na dveře jeho paláce. Počkal si, až k němu přijde jeho sluha a dá mu vědět:

„Venku je nejvyšší kněz Honbied, pane. Vypadá velmi | nazlobeně." |

Vetuzar zívl.

„Řekni mu, ať přijde zítra ráno! V noci obvykle spím."

Sluha se třásl.

„To nebude chtít slyšet, pane. Má s sebou všechny své

chrámové strážce, kteří tvrdí, žes provedl smrtelný zločin!"

Vetuzar nadskočil. Hrál svou roli výborně. „Já? Nejvěrnější sluha bohů - že jsem spáchal zločin?" Jedním skokem se octl venku z postele a vyjel na sluhu: „Plášť! Rychle... A louč!"

Honbied venku mezitím znovu bušil na dveře. Vetuzar mu vyšel vstříc v nočním plášti a s planoucí loučí v ruce.

„Co to tady vykládáš lidem za nesmysly?" křikl na kněze. „Kdo tady spáchal jaký zločin?"

Ale Honbied se nenechal zastrašit.

„Ty!" zvolal a ukázal na starce. „Ukradl jsi čtrnáct soch z chrámu, aby ses obohatil! Urazil jsi bohy!"

„Kdo to tvrdí?!"

„Dva strážci tě viděli, tebe a tvého sluhu, jak táhnete od malého oltáře chrámu těžkou truhlu!"

„To je lež!" odpověděl Vetuzar.

„Není!" odsekl Honbied. „Nech nás prohledat dům a my si už najdeme, kam jsi sochy bohů schoval!"

Vetuzar se posměšně ušklíbl.

„Nejdřív mě odveď do chrámu a ukaž mi, odkud jsem ty sochy údajně ukradl! Dokaž mi, že jsou pryč!"

„Aby je tví sluhové mezitím schovali?" posmíval se Honbied.

Ale Vetuzar mu vyšel vstříc. „Tak nech pár svých lidí tady. Mohou hlídat dům, abys měl jistotu, že se tu nikde nic neukrývá."

Z davu za Honbiedem se ozývaly souhlasné výkřiky. Honbied neměl zájem na dalším zdržování. Říkal si, že
Szoltan vzadu čeká, takže se rozhodl vyjít Vetuzarovi vstříc.

Zanedlouho se dav sunul ulicí k chrámu. 33

„Otevřete bránu!" zvolal z dálky Honbied a dva strážní ho ochotně poslechli.

„Vy s těmi pochodněmi se postavte ke stěnám, ať dobře vidíme!"

Lidé napochodovali ke stěnám a ozářili svými pochodněmi sál.

„Teď!" zvolal Honbied pateticky, „vám ukážu, které oltáře ten svatokrádežník okradl. Podívejte támhle..."

Zarazil se. Na oltáři boha moří nic nescházelo. Přitom svým lidem přikázal, které vzácné sochy tu mají sebrat.

„...nebo támhle!" pokračoval.

Ale i zlatý bůh ryb seděl na svém místě a očima ze zelených drahokamů zíral na kněze.

„Nebo támhle!" opakoval Vetuzar a zamával loučí, „nebo támhle... Nebo támhle!"

Honbiedovo mechanické nitro rozebíralo vzniklou situaci a přinutilo svůj zevnějšek, aby se choval jako člověk. Honbied se tvářil vyjeveně.

„Kde jsou ty ukradené sochy?" křičel Vetuzar. „Co jsem ukradl? Všechno je na svém místě! Řekni, cos chtěl hledat v mém domě?" Honbiedův počítač horečně hledal nějaké vysvětlení, ale logický sektor se bránil vyjádření, protože by jeho slovům nikdo neuvěřil.

Zato Vetuzarova slova přítomné rozohňovala.

„Lhal!" volal Vetuzar, „aby mě okradl. Lhal on -kněz!!"

Z davu se ozývaly výkřiky. Netrvalo dlouho a lidé se na robota vrhli. G 25 byl sice silný stroj, ale čím více přibývalo útočníků, tím horší byla jeho situace. Nakonec vyslal signál nouzového volání a přestal se bránit. Kopance a rány poničily jeho útroby a znehybnily ho. Jeho poslední reakcí bylo zavření očí.

O chvíli později ho pokládali za bezvědomého nebo mrtvého, takže ho nechali být. Jeho tloušťka zabránila tomu, aby se dostali k jeho mechanickému nitru. Obyvatelé Saluntadu byli ušetřeni metafyzického šoku.

Vetuzar se mezitím vrátil a vyhnal kněžovy čeledíny z domu a ze zahrady.

Pak se vrátil do soukromých komnat.

Kolem šesté hodiny ráno se od přístavu ozvaly tři dunivé výstřely z děla.

Vetuzar se spokojeně usmál a zhasl louče. Když uléhal, pomyslel si: Faferje spolehlivý muž.

^ ^ ^

Jediné problémy na cestě do přístavu dělala tažná zvířata. Marshall je řídil jen s vypětím všech sil, ale přesto se mu vícekrát podařilo, že zahýbala doleva, aniž by si to přál.

Nicméně za půl hodiny byli přece jen v přístavu.

Loď, kterou si vybrali, nesla název STORRATA a snadno ji našli, protože se na nijako na jediné svítilo.

Marshall zajel až k můstku.

Nahoře na palubě zpozorněli.

„V tuto noční hodinu nás posílá Vetuzar!" zvolal Marshall domluvenou větu.

„Pojďte nahoru!" odpověděl kdosi.

Vyšli na palubu.

„Jsem Fafer," řekl muž, který je čekal. „Buďte vítáni."

Marshall poděkoval. „Mrzí nás, že máš kvůli nám problémy, ale prokázali jsme tvému pánovi službu, za kterou se nám chtěl odvděčit. Jsem si jist, že i ty pocítíš část Vetuzarova vděku, když nám pomůžeš nepozorovaně opustit tuto zemi."

Faferova nálada se zlepšila.

„Udělám, co je v mých silách!" ujišťoval kapitán. „Pojďte, ukážu vám, kde budete bydlet."

A odvedl je do kajut, jejichž přepychové vybavení jim vzalo dech. ^

O čtvrt hodiny později zazněly tři výstřely z palubtí-ho děla.

STORRATA opouštěla přístav.

^ A ^

Příštího rána se několik lidí Vetuzara ptalo, kam zmizeli jeho hosté, a Vetuzar jim ochotně odpověděl, protože Marshall ho na tuto možnost připravil.

Jeho čtyři přátelé odjeli na STORRATĚ k jižnímu kontinentu. Jejich mise byla údajně naléhavá, a proto se kapitán Fafer uvolil vyrazit ještě v noci.

Marshallova první bezpečnostní pojistka začala fungovat.

^ A ^

Druhou Marshallovou pojistkou byl zajatec Szoltan.

Marshall ho z dobrého důvodu neprohledával a nic mu nebral, protože si byl jist, že u sebe musí mít něco, čím bude moci vyslat alespoň zaměřovači signály pro své chlebodárce.

Bylo to nutné. Když už o nich Skokani beztak věděli, nemělo význam plavbu k severnímu kontinentu oddalovat.

Ovšem aby ony tisíce kilometrů překonali co nejrychleji, na to potřeboval samotné Skokany. Oni museli vědět, kde je Szoltan.

Vše probíhalo tak, jak si to Marshall přál.

•^ ^ ^

Goszulova planeta.

Jméno tohoto světa vzniklo podle jména jeho dobyvatele patriarchy Goszula. Jeho původní obyvatelé - Gos-zulové - se původně jmenovali Gorrové, svou planetu nazývali Gorr a pocházeli původně z arkonidské osady. Ar-konidané se tu usídlili před více než dvěma tisíci let, ovšem zdejší klimatické podmínky je za ta léta trochu změnily. A navíc, asi patnáct set let po osídlení nabral vývoj Gorrů zpětný chod. Věci, které ještě před staletími patřily k běžnému životu, se už nevyráběly a Gorrové na ně úplně zapomněli.

Takový negativní vývoj by jistě trval ještě dvacet tisíc let, kdyby se jej Goszul nerozhodl podstatně urychlit. Tak si stvořil kolonii ke svému obrazu.

Skokani si vybrali severní kontinent planety pro svou základnu. Donutili Gorry, aby začali věřit v bohy - a těmi bohy byli oni sami. Stvořili ze svých robotů nejvyšší kněze a drželi tak vývoj planety v rukou.

Vyhledali nejinteligentnější Gorry a vytvořili si z nich levné pracovní síly.

Planeta Goszul - nebo Gorr - byla zářným příkladem toho, co by se stalo se Zemí, kdyby si ji Skokani podmanili.

^ ^ ^

Blížilo se poledne.

Fafer nabral kurz k severu.

Marshall a jeho druzi vyšli na kapitánský můstek a pečlivě pozorovali okolí STORRATY. O Szoltana bylo po-

staráno. Byl zamčen v malé místnosti a mohl se tam volně pohybovat. Jenom na palubu nesměl.

Marshall vstal ze srolovaného lana, aby si prohlédl starodávné dělo, ale sotva udělal pár kroků, Tako Kakuta zvolal:

„Pozor! Támhle!"

Marshall se otočil a díval se směrem, kterým Japonec ukazoval. S pocitem úlevy spatřil tři černé body, které se k nim blížily od severu.

„Tak přece!" řekl spokojeně.

Muž ve strážním kosi hlásil: „Tři blížící se objekty od severu!"

Kapitán Fafer se zeptal: „Jakého druhu?"

„Neplují po vodě, přibližují se nad ní!" oznámil bojácně muž.

Marshall si všiml, že se i Fafer vyděsil a zamumlal: „To jsou bohové ve svých létajících vozech."

Pak se kapitán lodi vzpamatoval a zvolal: „Pokračujte! Uvidíme, co bude dál!"

Marshall vydal poslední příkazy. „Odhaduji, že sem pošlou vyjednavače. Neřekl bych, že na loď zaútočí."

Tři čluny Skokanů se rychle blížily. I přes kapitánův příkaz přestala posádka pracovat a muži si lehli na břicha, když kolem nich začaly ty letouny kroužit. Jedna z lodí se zastavila na úrovni stožáru a dolů začal lézt jeden ze Skokanů. Přesně, jak Marshall čekal.

„Kitajj..., do práce!" sykl Marshall.

Kitaj sestoupil z můstku a postavil se pod stožár, po kterém slézala návštěva.

Skokan měl patrně v úmyslu nejdříve mluvit s kapitánem lodi, ale najednou si to rozmyslel. Vytáhl z kapsy vysílačku a něco do ní říkal. To už byla Kitajova práce.

Reakce na to přišla hned: Člun, ze kterého muž sestupoval, klesl až k palubě. Vystoupil z něj ještě jeden Skokan. Další člun zaujal původní místo prvního a i z něj vystoupil jeden muž.

Pak stáli na palubě tři návštěvníci a shlíželi na posádku, která jim vzdávala čest tím, že ležela čelem k podlaze.

„Tako!" ;

Jenom pokývnutí hlavou - a Tako zmizel.

Marshall pozoroval druhou loď, která se vznášela těsně vedle paluby, ale žádnou změnu nezaznamenal, přestože tam Kakuta právě nastoupil.

Kitaj Išibaši zamával od stěžně. Měl tu trojici pod sugestivní kontrolou.

Chvíli se nic nestalo.

Pak se najednou dal člun s Takém do pohybu. Chvíli klouzal až nad palubu a pak měkce dosedl.

Marshall to pozorně sledoval.

Z Taková člunu vyšlehl paprsek dezintegrátoru a trefil třetí člun, který celou dobu neúnavně kroužil kolem lodi. Polovina člunu se ihned proměnila v oblak energie, druhá se zřítila do moře a zmizela beze stopy.

Tři Skokani pořád stáli bez hnutí na palubě. Pozorovali sice zřícení třetího člunu, ale nehnuli se ani ve chvíli, kdy k nim mutanti kráčeli.

„Fafere!" zvolal Marshall. „Dávej pozor! Budeš pokračovat v cestě k severnímu kontinentu a na příštím ostrově tyhle lidi - protože to nejsou žádní bohové - prostě vysadíš. Ve chvíli, kdy ztratí tvou loď z dohledu, zapomenou na všechno, co se jim stalo. Tebe nikdo nepotrestá, to ti slibuji. Totéž provedeš i se zajatcem, kterého vezeme na palubě."

Fafer přikývl.

Kakuta mezitím přivedl posledního člena z posádek člunů, mutanti nasedli do dvou prázdných dvojmístných letounů a vzlétli směrem k severu.

^ ^ ^

Nic kromě myšlenek na posádku Guckymu neprozradilo, že malé průzkumné stíhačky přistály. S lodí to pochopitelně díky absorbéru přetížení vůbec nic neudělalo. Mužstvo se připravovalo k opuštění paluby - a Gucky s ním.

Jedním odvážným, dlouhým teleportačním skokem nejdříve obhlédl okolí kosmodromu na severním kontinentu, kde přistáli, pak našel v malém pohoří nedaleko odtud vhodný úkryt pro věci, které vezl, a vrátil se na palubu, aby je přemístil.

Telekineticky je zvedl a pak je teleportoval do připraveného úkrytu na pevnině.

Právě se chystal odnést poslední kus - těžký dezinte-grátor, když se stalo to neštěstí.

Tolik teleportací po sobě, navíc ještě tak rychlých, vyžaduje maximální soustředěnost, a pak mizí kontakt s okolním světem.

Gucky prostě přehlédl opravárenského robota, který procházel chodby lodi poté, co ji opustila posádka, a hledal případné poruchy.

Gucky totiž právě ve chvíli, kdy robot kráčel kolem, kýchl.

Vstup do místnůstky se otevřel a Gucky zíral na kovového obra. Jeho jediným štěstím bylo, že šlo o opravárenského a ne o bojového robota... Takže měl dost času na to, aby pozvedl dezintegrátor a stiskl spoušť.

Mířil robotovi přímo na břicho, takže v něm zničující paprsek vyhledal velikou díru. Robot se zlomil vpůli a s rachotem padl k zemi.

Gucky teleportoval s posledním kouskem ze své hromádky a pak se ještě vrátil na loď k poslední inspekci.

Udělal chybu.

Myslel si totiž, že vyřazení obyčejného robota nebude zaregistrováno příliš rychle.

Spoléhal na to a vydal se po svých na prohlídku kosmodromu. Byl si jist, že i kdyby někoho potkal, budou ho považovat za neškodné zvířátko. Měl na břiše připevněn malý paprskomet, ale nevěřil, že by ho musel použít.

Procházel se a obhlížel nejrůznější malé i velké lodě. Pohrával si s nápadem, že by teleportoval na palubu některé z lodí patriarchů, aby tam provedl nějakou lumpár-ničku, ale pak si uvědomil Rhodanovo varování:

„Skokani zatím ještě netuší, že mají co dělat s pozemšťany. Nesmíme jim k tomu dát žádnou záminku. Takže opatrně!"

Gucky tedy svůj nápad zamítl.

Zarazil se, když spatřil, jak se k němu ze všech světových stran přibližují čluny Skokanů. Byl skoro úplně obklíčen, než mu došlo, že všechna ta námaha patří jemu.

Byl uprostřed kruhu letounů a robotů a kruh se zužoval.

Všimli si ztráty robota, konstatoval Gucky. A taky ho najednou zajímalo, co všechno na této planetě asi zatím natropil Marshall. Při tom všem však nezapomněl zmizet a teleportoval.

Když však dorazil na místo, uvědomil si, že malé vysílačky, které přivezl, jsou pořád mírně aktivovány. Jejich

agregáty ovšem byly pro Skokany dostatečným záchytným bodem. Pokud ho budou hledat dál, začnou ho brzy hledat i tady.

Do té doby však chtěl udělat něco, co mu opravdu leželo na srdci.

^ x ^

Let proběhl bez problémů. S cizími přístroji to šlo o něco lépe než s tažnými zvířaty. Oba průzkumné čluny se blížily k pobřeží severního kontinentu.

V této oblasti bylo zřejmě jen málo měst. Pouze Kitaj jedno objevil. Leželo u moře a mělo přístav s několika plachetnicemi - důkaz, že sem připlouvaly lodě původních obyvatel, aby udržovaly kontakty se zdejšími domorodci i přes svůj strach ze země bohů.

Marshall začal klesat.

Oba čluny pluly těsně nad zemí, aby poskytovaly nepřátelským zaměřovačům co nejmenší možnost k objevení.

Marshall letěl podle citu. Neměl žádné údaje o tom, kde leží město, ve kterém se konala porada patriarchů. Přistál tedy osmdesát kilometrů od pobřeží. Letět dál by znamenalo riskovat.

Vystoupili a nechali čluny na místě.

Pak pokračovali pěšky, ale brzy se setmělo, takže rozbili noční tábor. Sotva se však utábořili, Marshall zvolal:

„Máme spojení! Gucky je nablízku!"

Kitaj radostně vykřikl. Tako však byl skeptický.

„Ses si jistej?" zeptal se.

Marshall rychle přikývl.

„Úplně. Gucky od nás není dál než padesát kilometrů směrem na severovýchod. Klid... klid, prosím!"

Marshall znovu naslouchal.

„Ano... Útok se podařil... Četní patriarchové zemřeli... Nás pořád ještě považují za Levtanovy lidi...Ne. Žádné další informace... Dobrá. Díky."

Marshall se otočil.

„Rhodanje nablízku, hoši!" oznamoval s radostí. „Osm světelných dní odtud. Gucky je s ním ve spojení a vzal sem s sebou několik nových minivysílaček."

Radost přehlušila hlad, který je už delší dobu trápil. Znovu vyrazili a rychle pokračovali k místu, kde se zdržoval Gucky se svými zavazadly.

^ ^ ^

Etztak byl jedním z patriarchů, ale jako jediný pevně věřil, že má co dělat s Rhodanem, protože s ním už měl své špatné zkušenosti.

Události posledních dní však daly jeho názorům zapravdu a zbylí patriarchové už ho brali vážněji. Začali uvažovat o tom, že Rhodan by mohl opravdu být silným, ba až příliš silným protivníkem.

Etztak byl starý, moudrý muž.

„Zajatci znovu unikli!" hřímal a patriarchové Vallingar a Wivton, kteří seděli nejblíž, zatahovali hlavy. „Zdemo-lovali našeho cenného agenta k nepoznání, unesli našeho muže, zničili člun a dva ukořistili, zabili tři muže a tři další odvlekli, a teď jeden ze zákeřných cizinců přistál uprostřed našeho kosmodromu s FRER LXXII! A my jsme ho nenašli!"

„Ještě ne," opravil ho Vallingar. „Pátrání ještě neskončilo."

Etztak mávl rukou.

Ale hned nato se ozval spojař z centrály.

„Co je?" zeptal se Etztak zlostně. ,

„Pátrací duny něco objevily, pane^wdpověděl bojácně muž. ^

!! . :.,"[1]--- ' •/fí [1] ••• • •: . •>'.;

„A co objevily?" naléhal Etztak netrpělivě.

„Rozptýlené záření pětidimenzionálního druhu, ovšem velmi slabé. Nevíme, co by je mohlo způsobovat, ale je nám to podezřelé."

„Aha," ušklíbl se Etztak. „Tak ať ty čluny hezky přistanou a podívají se na to! A ať mi to hned hlásí. Konec!"

Etztak ukončil spojení a podíval se na patriarchy.

„Ještě není nic ztraceno. Za pár minut je budeme držet za límec!"

^ x ^

Rychlý úspěch pátracích Člunů Guckyho zaskočil. Sotva ukončil vysílání Rhodanovi, ve kterém ho informoval o kontaktu s Marshallem a odložil minikom, spatřil nad sebou stín člunu.

A ne jeden.

Těch člunů se přibližovalo patnáct, dvacet, pětadvacet.

Gucky seděl v pasti.[1]

Jeho osobně se netýkala, zato vybavení ano! Bylo nejen hodnotné, hlavně by Skokanům jasně prozradilo, s kým mají tu čest. A tomu chtěl zabránit.

Pomyslel na vymletý břeh řeky, který našel při obhlídce. Tam by byly minikomy odstíněny dostatečnou vrstvou zeminy... Ale šanci na to, aby tam materiál dopravil a schoval, už nedostal.

Popadl dezintegrátor a zastřelil prvních pět Skokanů, kteří vystoupili z člunů.

Pak zavolal Marshalla.

^ A ^

Marshall právě přelézal hladkou skálu, když ho zastihlo Guckyho volání. Bylo tak intenzívní, že sklouzl o pár metrů níž až ke svým druhům, kteří na něj čekali na úpatí.

„Klid...!"

Guckyho volání bylo krátké a jasné.

„Gucky má potíže," vysvětloval rychle Marshall. „Zaskočili ho Skokani a on se nechce vzdát zavazadel. Ptá se, jestli by ho Tako našel."

Tako přikývl.

„Jistě," řekl prostě.

A pak zmizel.

^ x ^

Tako přistál dva metry za Guckyho zády. Právě ve chvíli, kdy rematerializoval, Gucky znovu vystřelil z dezin-tegrátoru. Několik blížících se Skokanů vběhlo do záhuby.

„Pozor, Gucky!" zvolal Tako. „Už jsem tady!"

Gucky se otočil a vycenil řezáky.

„Já vím, jenom jsem ještě neměl čas popřát ti dobrý den."

Pravou packou ukázal na jeden z balíků: „Otevři to a vezmi si paprskomet! Ti hoši nás ještě chvíli nenechají na pokoji!"

Tako rychle poslechl. Popadl zbraň, odplížil se o kus dál a hned si vzal na mušku pět skokanských člunů, které vmžiku proměnil v kouřící kovoplastik.

Pak se vrátil do jeskyně. Hromádka materiálu se značně zmenšila. Gucky využil každou vteřinku, aby aspoň něco odtransportoval do bezpečí.

„Brzy na nás pošlou těžkou artilerii," poznamenal Tako.

Gucky souhlasil. „Já vím. Ale myslím, že to zvládneme dřív, než si to rozmyslí..."

4

Chvíli ještě vydrželi. S

Když pak v jeskyni zůstal poslední balík, Gucky na něj ukázal a řekl: „Odnes to Marshallovi. Doufám, že se zatím ubráním."

Tako netušil, co v tom balíku je, ale každopádně mu bylo jasné, že to Gucky považuje za důležité. Vzal jej, zavřel oči a teleportoval.

Za okamžik se vrátil. U Guckyho se nic nezměnilo.

„Pořád ještě mají strach," šišlal zvesela. „Hele, pár člunů letí pro pomoc. Ale až se vrátí, my už tady nebudeme, na to se můžou spolehnout."

Tako mu pak popsal místo, kde čekal Marshall, a teleportoval k němu. Gucky ho následoval kupodivu velice přesně.

Marshall, Kitaj a Tama ho srdečně přivítali. Gucky žertem řekl: „Sám od sebe bych sem nechodil, ale Rhodan mi řekl, abych se podíval na ty čtyři zarostlý opice, jestli ještě vůbec žijou. Takže jsem musel přijít!"

Chvilku si dělali legraci, ale pak zvážněli. Věděli, že na sebe Skokany upozornili. Nepřítel se jistě chystal na vel' kou ofenzívu.

„Musíme něco chytrého vymyslet," řekl Marshall, „a hodně brzy!"

^ A ^

Vallingar měl dojem, že Etztaka snad brzy trefí šlak, jestli se rychle neuklidní. Stařec rudl jako rak, hlas mu přeskakoval, sípal nadávky, proklínal piloty člunů a celou pát-

raci flotilu, a nakonec všechny Skokany, kteří mu sloužili.

Během okamžiku ztratili třináct člunů a osmatřicet mužů!

V boji proti minimálnímu počtu nepřátel!

Pak na místo dorazily těžké zbraně, ale posádky člunů mezitím pronikly do úkrytu nepřítele, protože nenarazily na žádný odpor. Úkryt byl prázdný.

Etztak zuřil.

V posledních okamžicích před tím, než ho ovládl amok, vyhlásil pátrání po celém kontinentu a pobřeží. Pak podlehl záchvatu a nebyl k utišení.

Zatímco ječel jako smyslů zbavený, spojaři ohlásili další dva sestřely.

Věnoval se jim však Vallingar.

Když vyslechl hlášení a dal si ukázat, kde se to stalo, obrátil se k Etztakovi. Ten ho však nevnímal. Nevěděl o světě.

Proto ho Vallingar chytil za límec a zacloumal s ním.

„Podívejte, přišli jsme o další dvě lodě!"

Etztak jen sípal.

„Víte, co to znamená?" naléhal Vallingar a třepal se zuřícím starcem.

„Ccccooo?" hekl Etztak.

„Že známe směr jejich pochodu!"

Zdálo se, jako by se Etztak trochu uklidnil.

„Opravdu? A kam jdou?"

„Sem!" zabodl Vallingar prst do mapy. „Nepřítel se blíží k našemu kosmodromu!"

<$. A ^

Marshall s Guckym a přáteli vymysleli následující:

Potřebovali bezpečný úkryt do doby, než dostanou od Rhodana přesnější instrukce, a než Skokani provedou rozsáhlou pátrací akci. Ovsem úkryt někde v pustině by jim nebyl nic platný. Museli si vymyslet nějaké místo, kde budou Skokani hledat jenom zběžně, protože budou předpokládat, že by se tam nikdo neschoval.

Například mezi domorodci.

Skokani museli předpokládat, že by uprchlíci mezi domorodci museli být okamžitě rozpoznáni. Navíc by se snadno mohli kohokoliv zeptat a každý Gorr by jim jistě rád odpověděl, protože odporovat „bohům" se nevyplácí.

Schováme se na některé plachetnici! rozhodli se, ale ještě předtím museli Skokany nějak zmást. Například tím, že budou předstírat, jak směřují ke kosmodromu.

Tento úkol převzali Tako a Gucky. Teleportovali do míst, která ležela na přímce mezi místem posledního konfliktu a kosmodromem, aby sestřelili další dvě lodě.

Ostatní mezitím pochodovali k městu na pobřeží.

^ A ^

Po tříhodinovém namáhavém, nicméně ničím nerušeném pochodu dorazil Marshall a jeho druzi na jakousi silnici. Zastavil se a pozorně hleděl na zem.

„Co se ti nelíbí?" zeptal se Kitaj.

Marshall ukázal na stopy v prachu.

„Tohle," odpověděl. „Myslíte, že by Skokani povolili naivním Goszulům opustit město? Až sem? Jsme možná ještě šedesát kilometrů od pobřeží."

Kitaj zavrtěl hlavou.

„Ne, žádní Goszulové. Tyhle stopy možná zanechali samotní Skokani!"

„Těžko. Skokani nemají vozidla s koly. Jsou to nomá-di, kteří se neradi zabydlují na planetách. Používají jen kosmické lodě."

Kitaj zabručel: „Tak čí to jsou stopy?"

Marshall pokrčil rameny.

Kráčeli podél cesty a sledovali klikaté stopy kol. Uběhla půlhodina, aniž by jejich zvědavost cokoliv ukojilo.

Pak se však Kitaj najednou zastavil a přinutil i ostatní, aby nešli dál.

„Poslouchejte!" zvolal.

Poslouchali. Odněkud, pravděpodobně od hor, se ozývaly rachotivé, drnčivé zvuky.

„No ne!" divil se Marshall, „zní to jako první auto mého dědečka!"

Zůstali stát a čekali. Ani na okamžik je nenapadlo, že by jim od vozidla, které vydávalo tak strašidelné zvuky, hrozilo nějaké nebezpečí.

Po chvíli je spatřili. Krkolomně vybralo zatáčku, vyjelo z dráhy, zapadlo do trávy a zastavilo se. Motor zhasl, ale za okamžik znovu ožívl a podivné vozidlo se sunulo travou zpátky na silnici. Konečně se blížilo k čekajícím.

„To není dědečkovo... ale pradědečkovo první auto!"

Ve skutečnosti se ta věc autu ani nepodobala. Šlo prakticky o plochou pryčnu asi jeden a půl na tři metry, s párem kol vpředu a vzadu, motorovou krabicí pod pryčnou a nedefinovatelným systémem řízení.

Na té věci seděli tři muži. Byli to bezesporu domorodci, i když vypadali docela jinak než všichni Goszulové, jaké Marshall a jeho lidé dosud viděli.

Marshall ani nemusel číst jejich myšlenky. Byli to ti levní dělníci, kteří pracovali pro Skokany. Pyšně trůnili na neobyčejném voze a překvapeně zírali na tři poutníky, kteří se ze všech sil snažili nedat najevo své pobavení.

Řidič a jeho přátelé považovali poutníky za sobě rovné „sluhy bohů".

„Kam chcete?" zeptal se muž za volantem. Mluvil interkosmem se zpěvavým přízvukem.

„K přístavu," odpověděl Marshall.

Goszul vytřeštil oči.

„Pěšky?"

Marshall četl jeho myšlenky: muž se sám sebe ptal, zda bohové neměli volné vozidlo.

„Bohové pro nás neměli žádné vozidlo," odpověděl Marshall. „Chcete nás vzít s sebou?"

„Ty víš, že to nejde," odpověděl Goszul.

Marshall odečítal informace. Vozidlo uneslo jen tři osoby. Otočil se k Jokidovi a zašeptal: „Unese jen tři. Můžeš tu káru zvednout?"

Jokida přikývl a Marshall se otočil k řidiči: „Zkusíme to, třeba to půjde." Aniž by čekal na odpověď nasedl jako první. Goszul u řízení chtěl protestovat, ale když Marshall s Tamou naskočili také, nestačil říct ani ň.

„Vidíš?" zazubil se Marshall. „Jde to. Jeď!"

Goszul však pojal nedůvěru a nikam nejel.

„Kdo vlastně jste? Proč mluvíte tak divně a co je to za zvláštní přístroj, co neseš na ramenou?"

„To já nevím," opáčil lhostejně Marshall. „Bohové svým sluhům neprozrazují, co nesou do přístavu."

Tahle odpověď Goszula plně uspokojila.

„Ale co ta tvoje podivná řeč?"

„Přicházím zdaleka."

„Snad ne z jižního kontinentu?" rozsvítily se Goszulo-vy oči. Marshall si nepřečetl jeho myšlenky a uspěchaně odpověděl: „Ano."

V té chvíli mu jeho chyba došla.

„Já jsem taky odtud!" zvolal Goszul. „Jsme krajané... Ale," zarazil se. „Teď tvému přízvuku už vůbec nerozumím?"

Marshall se nadechl k sáhodlouhému vysvětlování, ale Goszul mávl rukou a řekl: „Já už ani nevím, jak se u nás doma mluví. Zase tak divná ta tvoje řeč není..." Pak už se věnoval jen motoru.

Marshall se pootočil ke Kitajovi a zašeptal: „Díky, už byl nejvyšší čas!"

Kitaj přikývl. To on svou sugescí rozptýlil Goszulovy výhrady.

Marshall projevoval zájem o motor, kterým bylo vozidlo poháněno. Když jej Goszul nastartoval, ukázalo se, že jde patrně o spalovací motor, podobný benzínovým. Pach výfukových plynů sice nepřipomínal žádné známé palivo, ale to nic neznamenalo. Takový motor lze nakonec pohánět i kořalkou z brambor.

Zajímavá však byla informace, že Skokani pro své sluhy tyhle povozy stvořili. Jistě si dali záležet, aby do nich nezamontovali žádnou vyšší technologii, aby v Goszulech náhodou neprobudili zapomenuté vzpomínky na staré doby rozkvětu.

Znamenalo to tedy, že Skokani měli ze svých poddaných strach?

Tama Jokida mezitím vozítku pomáhal, aby ulehčil motoru, takže jelo bez přetížení. Goszula za volantem to naplnilo značnými rozpaky, nicméně i nadšením, protože zvolal: „Hurá, za tři hodiny jsme v přístavu!"

^ A ^

Na sever od místa setkání s podivným povozem mezitím probíhala zvláštní bitva.

Boj Skokanů s duchy stál už pět skokanských člunů a dva dopravní letouny. Jediným úspěchem Skokanů přitom bylo, že se jim čas od času podařilo zaměřit stanoviště střelce, ale pak střelec rázem své stanoviště změnil. Nikdo nechápal, jak je to možné. Pátrací skupina pomalu podléhala hysterii. Tohle nebyli obyčejní protivníci - to byli duchové! Etztak dál zuřil a sliboval rozsudek smrti každému, kdo by přestal v akci, než uprchlíky zajme či zabije.

Od rozloučení s Marshallem uplynuly čtyři hodiny. Tako uvažoval, že na cestu do přístavu bude potřebovat ještě nejméně čtyři hodiny, protože Marshall neohlásil nic o tom, že by se vezl na autě.

^ ^ ^

Toto město nebylo jako Saluntad a nemělo žádný takový dům, jaký měl na jihu Vetuzar.

Ale byl tam přístav a v něm kotvily tři velké oceánské plachetnice. Na každou z nich by se vešel pluk vojáků.

Marshall měl najednou naspěch, aby seskočil z vozu. Ve městě to vypadalo čile, takže se daly každou chvíli čekat nějaké kontroly. Poděkoval třem Goszulům za svezení, slíbil, že se jim příležitostně odvděčí a s oběma svými druhy zmizel. Goszul za volantem se pak divil, že jeho auto jede teď nějak hůř, než před chvílí...

Marshall opustil hlavní ulici, protože se mu zdála přelidněná a namířil si to s Tamou a Kitajem boční uličkou směrem, kde tušili přístav.

Marshall uvažoval, zda má Guckyho informovat o tom, že do města dorazili dřív, ale naštěstí mu na to nezbyl čas, protože na křižovatce s další uličkou narazili na skupinku robotů.

Trojice mutantů jim hned padla do oka a nemínili je nechat projít jen tak. Přední robot se zastavil a ostatní utvořili rojnici, pomocí níž přehradili uličku.

„Stát!" zvolal robot. „Vy jste přijeli do města na tom posledním voze?"

Marshall se před robotem chladnokrevně zastavil a zavrčel na něj: „Ano, ale co je ti do toho?"

Ulička se mezitím vyprázdnila. Všichni okounějící Go-szulové zmizeli v domech nebo prchli.

„Co to ti dva nesou za přístroj?" zeptal se robot, aniž by odpověděl na Marshallovu námitku.

Marshall pochopil - ten minikom! Gucky ho varoval před energií, kterou malé přístroje neustále vyzařovaly! Podle ní je roboti našli!

No dobrá, řekl si rezignovaně. Aspoň víme, že nemá cenu vodit je za nos.

„Já nevím," odpověděl zdánlivě bezstarostně.

Robot se okamžitě rozhodl.

„Pojďte za mnou!" rozkázal, bez dalšího slova se otočil a mašíroval uličkou zpátky. Marshall se k němu připojil. Zbylé stroje počkaly, až je Tama s Kitajem minou a uzavřely průvod.

Marshall se nestaral o riziko, kterého se tím dopouštěl, a řekl svým druhům anglicky: „Střílet budeme až někde v klidnějším prostředí. Nesmějí zůstat žádní svědci."

^ ^ ^

Tako sestřelil další letoun. Díval se za ním, jak se tříští o zem, a pak se připravil k teleportaci. Skokani se mezitím snažili co nejrychleji zareagovat na každý výstřel.

Tentokrát to však dopadlo jinak. Tako čekal na přílet strojů, ale ty zůstaly, kde byly. Pak se zformovaly a rychle vystoupaly do výšky, nabraly kurz na jih, přelétly nejbližší horské hřebeny a zmizely.

Tako se zasmál.

„Nějaký **nový trik, že?"**

Nemohl nic tušit o rozhovoru, který starý Etztak vedl chvíli předtím s přístavním městem Vintina, a o příkazech, které dal pilotům.

Gucky zašišlal:

„Já tomu nerozumím?"

Zavrtěl chlupatou hlavou a chtěl ještě něco dodat, ale ve stejné chvíli vytřeštil oči a strnul, jako by něčemu naslouchal.

Když se z tohoto stavu probral, byl velmi rozrušen.

„Marshalla a jeho muže ve městě zatkli roboti. Nerozumím úplně všemu, ale jsou v nesnázích. Musíme za
nimi!"

^ ^ ^

Roboti neměli v úmyslu splnit Marshallovo přání. Dávno předtím, než dorazili do centra, otevřel jeden z robotů dveře do špinavého, zanedbaného domu, a pokynul zajatcům, aby vstoupili do temné chodby.

Marshall neváhal dlouho. Nevěděl, co se v tom domě stalo, ale klidně to mohla být past, ze které nemuselo být úniku. To raději riskovat rozruch ve městě!

„Pozor!" zvolal anglicky.

Dveře byly nízké. Marshall předstíral, že sundává im-pulzní paprskomet z ramene, aby mohl projít, a zbraň mu sklouzla na předloktí. Tama a Kitaj mezitím uhnuli a Marshall stiskl spoušť. Zničující paprsek roztavil půlku prvního robota dřív, než mohl pochopit, že se něco děje.

Pak Marshall vyřadil další dva roboty a toho posledního dostal Tama svým malým paprskometem.

„Pryč odtud!" zvolal Marshall. „Doprava!"

Doprava, ve směru, odkud přišli. Marshall reagoval čistě instinktivně. Přestože neznal mentalitu obyvatelstva, viděl největší šanci na přežití tam, kde bude nejvíc lidí. Navíc mu bylo jasné, že zneškodnění několika robotů bude Skokanům za několik vteřin oznámeno.

Ulička zela prázdnotou, ale za jedním oknem spatřil vyděšenou tvář. Ten člověk patrně poprvé v životě viděl, že se někdo robotům postavil.

Až dolů do přístavu to nemohlo být více než deset minut. Najít loď a hypnoticky ovlivnit jejího kapitána mohlo trvat dalších deset minut.

Pokud budou Skokani potřebovat k zákroku, vyvolanému zničením robotů, třeba půlhodinu, pak by bylo všecko v pořádku.

Ale jinak?

^ -^ -^

Tako a Gucky přistáli těsně za městem. Viděli blížící se pátrací flotilu s jejími velkými i malými čluny, jak se rozdělují a letí nad město. Čluny po tuctech přistávaly na ulicích, aby vyložily ozbrojenou posádku.

Rozbíhala se stejná hra, jako před několika hodinami v horách. Tako a Gucky stříleli a skákali, stříleli a teleportovali.

Tímto způsobem se jim podařilo na sebe soustředit tři čtvrtiny všech lodí a člunů. Jenom čtvrtina pokračovala v pátrání ve městě. Pokud se Marshall někde skryje a počká, pak by roboti mohli nabýt dojmu, že útočníci utekli z města a že jsou identičtí s těmi, kteří sestřelují jejich lodě.

Gucky Marshalla o této věci telepaticky informoval a Marshall potvrdil příjem.

^ ^ ^

Marshall ani nestačil'svým druhům oznámit, že ho Gucky varoval, protože museli prchat před několika Skokany, kteří se najednou objevili na ulici. Skokani by si jich už málem všimli, kdyby se nepootevřely jedny ze dveří na ulici a kdyby jim něčí ruka nenaznačila, aby vklouzli dovnitř.

Jakmile znovu popadli dech, Marshall se majitele domu, Goszula, zeptal, proč jim pomáhá.

„Zničili jste čtyři božské stroje, že?" zeptal se muž. „To je dostatečný důvod pro vděk. Proto vám rád pomohu. Ostatní uvažují podobně jako já, ale mají strach, protože toho mohou ztratit více než já. Zůstanete chvíli tady."

„My ale musíme do přístavu," odporoval Marshall. „Snad budeme mít štěstí a projdeme bez toho, aby si nás někdo všiml."

„Snad," zachichotal se hubený Goszul. „Když ale půjdete dolů do sklepa, budete to štěstí mít docela určitě."

Marshall cítil, jak v něm narůstá jakási nedůvěra, ale chladný plastik zbraně v ruce ho uklidňoval. Co by proti nim ten hubeňour mohl mít?

„Dobrá... Jdeme dolů," rozhodl Marshall.

Vykročili napřed, majitel domu jim ukázal cestu a pak šel za nimi.

Tama se hlásil zezdola.

„Je tu hrozná tma a průvan."

Hubeňour se znovu zachichotal a Marshall pod nohama ucítil pevnou půdu. Pak vzadu cosi zaprskalo. Jejich hostitel podpálil louč.

Byli v obyčejné sklepní místnosti, jen s tím rozdílem, že v jedné z jejích stěn zel asi metrový otvor.

Hubeňour na něj ukázal.

„Tadytudy," řekl. „Druhý konec leží pod molem, jen pár palců nad hladinou..."

Marshall v jeho myšlenkách četl. Muž mluvil pravdu.

„Děkujeme ti," odpověděl vážně. „Vzpomeneme si na tebe, Wosetele, až přijde čas."

Muže ani nezaskočilo, že zná jeho jméno. Klidně odpověděl: „Vidím, jakou máš moc. Myslím, že se ti jednoho dne podaří udělat se všemi zlými bohy totéž, cos udělal s jejich stroji - ale neztrácejte čas. Každá chvíle je drahá!"

Tama vlezl do tajné chodby a ostatní ho následovali.

Hubeňour se na rozloučenou zachichotal.

^ ^ ^

Vypadalo to, že měli štěstí.

Po další hodině Skokani nabyli přesvědčení, že se nikdo z hledaných ve městě nezdržuje, a soustředili svou pozornost na místa, odkud stále přicházely dobře mířené střely, které pomalu ale jistě způsobovaly řídnutí jejich řad.

Tako a Gucky se každou teleportací přesouvali o pár set

metrů dál k severu. Cestou přemýšleli, zda mají co dělat se stejnou skupinou bojových lodí jako v horách, ale to nebylo tak důležité, jako úvahy o Etztakovi. Starý patriarcha už totiž musel vědět, že nepátrá po zoufalcích z paluby ztroskotané LEV XIV, ale že honí své nejzarytější nepřátele.

Jistě, Etztak to věděl, ale nemohl si s tou informací nic počít. Pořád ještě zuřil.

Marshall pak telepaticky ohlásil, že je se svými druhy na palubě jedné z lodí v přístavu.

Gucky odpověděl: „Oukej! Přijdeme za vámi, jen co odlákáme Skokany dostatečně daleko od města!"

^ x ^

Převzetí lodi ORAHQNDO nebylo nijak těžké. Posádku tvořili naivní domorodci a Kitaj neměl prakticky žádné potíže s modulací jejich mysli, aby věřili tomu, co bylo pro trojici mutantů nejlepší.

I kapitána si vzal na paškál. Kapitán mu pak dal k dispozici tři pohodlné kajuty a slíbil, že připraví ještě dvě pro zbylé přátele.

Pak se Marshall spojil s Guckym a Gucky odpověděl: „Oukej! Přijdeme za vámi, jen co Skokany odlákáme dostatečně daleko od města!"

Pak však Marshall překvapeně strnul, protože zaslechl telepaticky dotaz:

„Kdo to tady pořád mluví?"

Gucky zareagoval rychleji. Marshall zaslechl, jak si myslí: „Co to bylo?"

A odpověď:

„No přece já!"

„Kdo jsi?" tázal se Gucky.

„Jsem sluha boží!"

Marshall se zapojil do řeči. „To je goszulský telepat, Gucky! Opatrně, mohlo by to být nebezpečné!" • „Jistě," odvětil Gucky. „Počkej!"

Následující impulz směřoval k neznámému: „Chceš pro nás něco udělat, příteli?"

„Přijde na to."

„Všechno ti vysvětlím. Máme důležitou práci. Když se nám do toho nebudeš plést a rušit nás, nýbrž zmlkneš, dostaneš podíl na zisku."

Odpověď zněla posměšně:

„Ty jsi nepřítel bohů, že?"

„Ano, to jsem," odpověděl Gucky.

„To je mi dostatečnou odměnou," odpověděl Goszul. „Od této chvíle mlčím."

Na této planetě bylo víc nepřátel Skokanů, než by se na první pohled zdálo.

„No vida," povzdechl si Gucky telepaticky.

^ A ^

O dvě hodiny později se dlouhou teleportací dostali na palubu lodi ORAHONDO. Kapitán i posádka byli na jejich náhlé zjevení psychicky připraveni. Nedělali vůbec žádné potíže.

Marshall shrnul všechny poznatky a oznámil je mini-komem Rhodanovi.

Rhodanova odpověď přišla okamžitě:

„Je naprosto nutné co nejdříve zničit základnu Skokanů na severním kontinentu! Samostatná akce. Od našich lodí nečekejte podporu."

Marshall přelétl zprávu očima a zamumlal: „Máme zničit základnu... Ale čím? Holýma rukama?" Gucky vycenil žluté řezáky. ^ ,

„Zapomínáš na věci, které jsem schoval pod břeh řeky. S těmi můžeme zničit půlku Galaxie..."

„No, no...," mírnil ho Kitaj.

„...tuhle směšnou základnu určitě."

Marshall sivzdychl.

„A já si myslel, že budeme potřebovat jen pár dní, abychom si tu odpočinuli a počkali, až nás Rhodan odveze. Teď ale ten cirkus začíná znova, co?"

Gucky vážně přikývl.

„Jistě. Momentálně máme klid. Skokani netuší, že jsme ve Vintině a už vůbec nevědí, že jsme na ORAHONDU. Hledají nás nahoře v horách a očekávají nás u kosmodromu. Nastal nejlepší okamžik k protiúderu."

Tako Kakuta zamyšleně poznamenal:

„Možná bychom se mohli trochu postarat o domorodce. Jak to vypadá, možná tu existuje nějaká ilegální organizace hnutí odporu. Mohla by nám pomoci." Marshall se pousmál.

„Tak fajn. Jdeme na to. Jenom jednu věc bych chtěl ještě předtím vědět. Kdy je možné odejít ve Třetí moci do důchodu? Nemám už na to náhodou nárok?"